אחרת. הוא רצה מביתר חוזה ארוך־טווח, לחמש שנים. הקבוצה לא היתה מוכנה. „כדורגל זה מיקצוע אכזרי," אומר מלמיל־יאן, והוא מתכוון לכך שהם נאלצים לפרוש מוקדם, מטעמי גיל ולא בגלל רצונם בכך. לכן אמרו שמלמיליאן רוצה חוזה לחמש שנים, מכיוון שהוא מבין שבעוד חמש שנים, ואולי אפילו קודם הוא יהיה בסוף דרכו, ואז יהיה המחיר שלו נמוך יותר.

אחרי שוער־ביתר, יוסי מיזרחי, מלמיל־יאן הוא השחקן הוותיק ביותר בקבוצה. הוא משחק כדורגל מאז היה בן 10, ונמצא בהרכב הראשון של קבוצת הבוגרים זה 13 שנים.

בין האוהדים המיקצועיים הוא נחשב לבועט מצויין, ולעיתים קרובות קולע לשער. גם כשמדברים איתו על זה אין הוא משוויץ, אלא מצטנע ומרבה לתת קרדיט לקבוצתו.

כשחקן מיקצועי הוא שומר על כושר גופני טוב ואפילו על דיאטה. הוא מקפיד להישקל בכל כמה ימים, ושומר על משקל פחות או יותר קבוע: 72 קילוגרם. הוא יוצא עם אותה אשה, דליה כהן, כבר ארבע שנים והם, לדבריו, מתנהגים כמו זוג נשוי, אף־על־פי שלא עברו דרך הרבנות.

מלמיליאן נבוך כששואלים אותו שאלות על חייו הפרטיים, וגם על רווחו מן המיקצוע. הוא אינו מוכן לפרט באיזה סכומים מדובר. הוא רק היה מוכן לומר ששחקני כדורגל חיים טוב.

בינתיים הוא בכותרות, בינתיים הוא מבוקש. כך הצליח לקבל מביתר חוזה שנחשב מצויין, והוא מצליח להוכיח את עצמו. המבטים מופנים עתה קדימה, לעונת הכדורגל החדשה, הנפתחת בשבת.

■ ■ ■

● אתה מרוצה שכך הכתיים המשא ומתן עם ביתר ירושלים?

במשך הזמן אני אדע אם אני מבסוט, או שאני אחשוב שאני לא מבסוט.

● יכול להיות שעשית טעות?

לא יודע. היום אני במצב כזה, שאחרי כל מה שעשיתי אני לא יכול לדעת. אין בי התלהבות ולא היתה התלהבות כשחתמתי על החוזה.

● למה?

בגלל כל הפרשה.

אני מקווה שהזמן יעשה את שלו. אני מקווה שיעבור מהר, כי אחרת זה יפגע בי ובקבוצה ובמישחק, כשהראש לא יהיה כולו בכדורגל.

● זו היתה רק שאלה של כסף?

לא. עניין הכסף יכול היה להיגמר לפני שלושה חודשים. אחרי שראיתי שאני נתקל בקשיים ואני לא יכול ללכת, רציתי חוזה לטווח ארוך.

● לכמה זמן?

חמש שנים. הם רצו שלוש שנים. הגענו לפשרה: שלוש שנים עם אופציה לשנתיים.

● בעוד שלוש שנים לא תהיה כוכב?

אני לא פוחד. אמרתי שאני מוכן חוזה לשלוש שנים, שאחריו ישחררו אותי ללא תמורה.

● יש לך פחד של גיל?

אין לי פחד. כל זמן שאני טוב, אני אשחק, וכשאהיה לא טוב, לא אחכה עד שיגידו לי: תלך, אני אלך לבד.

● עכשיו אתה הכוכב הכי חשוב בארץ.

כוכבים יש רק בשמיים.

● אתה לא כוכב?

אני נותן לאנשים שידברו עליי מה שחושבים, אני לא מדבר על עצמי.

● אתה טוב בהשוואה לאחרים?

אני בסדר.

● זה הכל, רק בסדר?

זה הכל.

● אז למה אתה כל־כך בכותרות?

זה עניין של הכתבים, של כלי־התיקשורת. זה מעניין את הציבור, אז כותבים.

„כשאני רואה את עצמי בלילה בטלוויזיה קופץ, אני צוחק. זה רגע של חוסר־שליטה"

● בלעדיך ביתר לא ביתר.

בטח שביתר בלעדיי תחלש, זה טיבעי. כל שחקן, שהוא בועט חשוב, יחסר — גם שוער טוב, גם שחקני־הגנה וגם חלוצים. אבל הכל אפשר לדעת רק אחרי שהאדם לא נמצא כבר.

● אתה מאוד צנוע.

אני על עצמי לא יכול לדבר. זה לא טוב שאדם מדבר על עצמו.

● מפריע לך שמדברים עליך כל־כך הרבה?

לא מפריע. מישהו אמר פעם שכל זמן שמדב־רים עליך זה טוב. כשיפסיקו לדבר זה לא שווה.

● ממתי אתה אוהב לשחק כדורגל?

זה המיקצוע שלי ונולדתי להיות שחקן. לא מחליטים פיתאום בגיל 16 להיות שחקן כדורגל, אלה כישורים מלידה.

● נולדים עם זה?

אני מאמין שכן.

● מתי ידעת שתהיה שחקן?

בגיל 9־10.

● שיחקת בשכונה?

תמיד מתחילים בשכונה.

● בגיל 10 חלמת להיות שחקן מיקצועי?

מגיל 10 אני בביתר.

● אתה ביקשת לשחק, או ההורים דחפו אותך?

אני רציתי.

מלמיליאן וחברתו דליה כהן
„אני לא מרגיש שאני מפסיד את החיים!"

● מה אתה עושה כדי לשמור על הכושר?

מתאמן, לא מעשן, לא שותה, אין לי חיי־לילה. אני יוצא לבלות, אבל לא עד 4־3 בבוקר.

● באיזה שעה. אתה חוזר בערב הביתה?

12 זה הכי מאוחר. אבל אני לא מבלה כל יום עד 12 בלילה. אני לוקח את הכדורגל בצורה רצינית ומשקיע הכל.

● אתה מפסיד את החיים?

אני לא מפסיד את החיים. מה עושה כל אחד אחר? עובד. בא הביתה, רואה טלוויזיה, הולך לסרט. גם אני עושה אותם הדברים.

● אתה יכול לאכול כמה שאתה רוצה?

אני אוכל מה שטוב לי, אבל אני לא מפריז.

● אתה עושה דיאטה?

לא.

● אתה נשקל כל יום?

כל כמה ימים.

● מה המישקל שלך?

72 קילוגרם.

● מה קורה אם אתה עולה במישקל?

אז צריך לרדת. אני מתאמן טוב ואוכל פחות דברים משמינים.

● יש דברים שאתה לא מרשה לעצמך לאכול?

אני לא אוכל דברים משמינים. גלידה, למשל, אני אוכל רק פעם בכמה ימים.

● כל החיים שלך מסתובבים סביב הכדורגל?

כן. ביום שישי בערב, למשל, אני אף פעם לא יוצא לבלות.

● איך אתה מתאמן?

ארבע פעמים בשבוע. שעה וחצי כל פעם, עם הקבוצה.

● אתה לא רוצה לנסות לשחק בחו"ל?

לא ניסיתי, טוב לי בארץ ואני די מרוצה. יכול להיות שפעם אתאכזב שלא נסעתי, בינתיים לא.

● זה נחשב להצלחה כשישחקן ישראלי מגיע לשחק בקבוצה בחו"ל?

אני לא חשבתי על זה אף פעם. בינתיים זה לא לוחץ אותי.

● אתה לא מקנא במי שמצליח בחו"ל?

אני לא מקנא, אני מאחל להם רק הצלחה.

● החברים שלך קשורים לכדורגל?

לא, אני מבלה עם אנשים שלא קשורים בכדורגל.

● יש לך הרבה מעריצים, כותבים לך?

יש שחקן שלא שולחים לו מיכתבים? זה טיבעי.

● זה מחמיא?

בטח. עדיף שישלחו מיכתבים מאשר לא ישלחו.

● גם בחורות שולחות?

גם בחורות, גם ילדים שהם אוהדים של הקבוצה.

● אתה עונה?

עניתי כמה פעמים, ואז זה כבר הפך להת־כתבות, וצריך בכל יום לענות.

● מתקשרים אליך גם בטלפון?

מתקשרים. מוצאים את הטלפון שלי, למרות זה שהוא לא כתוב בספר.

● רודפים אחריך ברחוב?

לא, כי מכירים אותי יותר מדי זמן.

● מבקשים חתימות?

זה טיבעי. מבקשים חתימות, התרגלנו, זה חלק מהעניין.

● זה לא עשה אותך שחצן?

את רואה לפי התשובות. אני לא מסתובב בעיר כדי לתת חתימות, אבל אני אף פעם לא מסרב, כשמבקשים ממני.

■ ■ ■

● מה אתה הכי אוהב במישחק?

לנצח.

● זה חשוב לך אם אתה הכנסת את הגול או מישהו אחר?

זה לא חשוב, העיקר לנצח.

● מה אתה מרגיש כשאתה מכנים גול?

אני יוצא מהכלים, אם זה גול של ניצחון. אם זה גול של הפסד, אני לא רץ, אבל אם של ניצחון

„ההורים היו מעדיפים שלא אשחק כדורגל. אנחנו מישפחה מסורתית"

יש התפרקות. כשלפעמים אני רואה את עצמי בלילה, בטלוויזיה, קופץ — אני צוחק, זה רגע של חוסר שליטה, קשה לתאר אותו.

● כשאתה בועט לשער, אתה יודע שהולך להיות גול?

לפעמים רואים שהכדור הולך להיכנס. לפעמים רואים שהוא יכנס והוא לא נכנס. אומרים שהכדור הוא עגול.

● וכשנכנס הגול, אתה ישר צועק?

אני מתפרק.

● זה מצחיק?

זו התפרקות. גם הקהל צועק ומתפרק.

● אתה אוהב שהקהל צועק את שימך?

אני אוהב לנצח. אוהב לשחק טוב ואוהב שהקבוצה משחקת טוב. מעבר לזה אני משאיר לקהל.

● אומרים שהקהל של ביתר הוא הכי חם.

יש לביתר קהל שמלווה אותה לכל מישחק. אני לא מרגיש מוזנח, אני מרגיש בבית בכל מישחק.

● כשאתה משחק, אתה שם־לב לקהל?

מלמיליאן (באמצע) עם דני נוימן במישחק
„אבא אף פעם לא בא לראות אותי משחק!"

● היה ברור לך שתשחק בביתר ולא בהפיועל?

כל השכונה היו ביתרים, ואני הלכתי עם הזרם.

● עד איזה גיל אתה חושב לשחק?

עד שארגיש שאני עוד בסדר. כשארד ברמה זה יבוא לבד.

● זה סיום עצוב לשחקן כדורגל?

זה המיקצוע הכי אכזרי שיש. אי־אפשר לשחק עד גיל 60, זה מיקצוע פיסי, וזה לא קל. כל אחד מגיע היום שהוא צריך לפרוש. זה יהיה קשה, בטוח, אבל אני רואה את זה רחוק מאוד.

● אתה לא חושב על זה?

לי זה נראה עוד רחוק.

● באיזה גיל אתה חושב שתפרוש?

בארץ נותנים 34־35, כמה ששחקן מחזיק מעמד. אם אהיה בכושר טוב, אין סיבה שלא אתפקד טוב.